

H. (Ref., smär.)

A
B₂

E x A

En

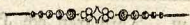
ny och rörande

W i s a

om

**Den olycklige Martin-Arosins
ångerfulla bekännelse.**

Melodi: "Statt stilla du yngling."

En

en och förändring

en i i

en

den obekvämliga skattens

önskade förändring

Stockholm den 15 Mars 1850

Stockholm. Thingren och Sultman, 1850.

(8)

Waka du yngling öfwer din lefnad,
Gaf Gud för ditt öga i frestelsens stund;
Qwinman ej slut under kärlekens skeepnad
I förförelsens armar och lastens förbund.

Se dig wäl för
I allt hwad du gör,
Ty lastenes wäg ej till himlen dig för.

Jag stod der en yngling, så glad uti hågen,
Med ljuslockad panna och bländande guld;
Till wärnlösa qwinman, mot trofasta lofwen,
Jag hwiskade kärlek, war öm och så huld,
Och glömde det bud,
Som Herren wår Gud
Har helgat åt ofuldens fridsfälla brud.

Sedan min blick under affty jag wände
 Till henne som föll för mitt trolösa ord,
 Men ånger deröfwer jag alls icke kände,
 Då jag om min handling blef hemligen spord.

J wanäran höljd,

Stod jag nu röjd

Och uti mitt sinne jag log så förnöjd,

Guldet jag älskar så högt i mitt inre,
 Förshnen mig gifwit en rikare lott:
 Jag wille ej dela ens utaf det mindre,
 Jag tänkte på mörkret och böljorna blott.

Ty girighet låg

Så djupt i min håg,

Och ginaste wägen i brottet jag såg,

Ur afgrundens djup nu mig frestelsens ande
 Ledfagade fram till mitt mörka beslut,
 Att för alltid bortröddja det nesliga bandet;
 Med wilddjurets grymhet jag förer det ut.

Jag tänkte så här:

All synden den är

En snara för den som ej rikedom bär.

Den quidandes moder till mig lät jag falla,
 Hon offret nedlade i mordengeln's sköt;
 För spanande blicken gardin lät jag falla,
 På ljudlösa fjedrar jag dörren tillslöt.

Men kallt blef mitt blod,
I mörkret jag stod,
Min grymhet mig hwisfa': det gäller ditt mod.

På tå smög jag fram till den slumrande späda,
Som oskyldig sof på en skuldsäckad jord:
Af afgrundens ande jag låter mig leda,
Föröfwar på oskyldig warelse mord.

Med hånbljets skratt
Sag tänkte: i natt
Min handling för alltid i mörker jag satt.

Då natten sig höljde i kolswarta wingar,
Jag hastar med offret till aflägsen strand,
Der långt ut i böljornas djup jag det swingar,
Med spanande öga och darrande hand.

Som skeppet i qwas,
Han der fann sin graf,
Med honom för alltid jag nu war utaf.

Och böljorna mottog i wänliga armar
Den späda jag ryckt från en klagande mor,
Och rullande wägen det hastigt omfamnar
Och höljer det om med sitt mörkflagda flör.

Och wägen jag hör
Mot stranden sig rör,
Då tanken nu hastigt tillbaka mig för.

Med blicka' stjernan på mörkhölsda jorden,
 Jag skuggade undan hwardt prasslande ljud;
 För tappelsens ande mig hwissade orden:
 Det finns ej deruppe nå'n leswande Gud.

Hwad är wäl det der,
 Helt wanligt det är,
 Det finns då så mången som brottslig ju är.

Se'n blef jag ock fångslad i lagarnas bojor,
 Ty himlen mig redan åt straffet bestämt,
 Och ifrån palatser till jordläga bojor
 Af alla med affky mitt namn blef benämndt.

Men deråt jag log,
 Fast fångslad jag stod,
 Och tänkte: med guldet jag hjälper mig nog.

Hemsk blef min natt inom fångelsens murar,
 Bojan war hård liksom klippans granit
 Och afgrundens ande nu öfwer mig lurar,
 Men frids-engeln trängde sig in till mig dit.

J elände sänkt,
 Ett ljus blef mig skänkt,
 Då jag brottet i ånger för honom bekänt.

Han talade ord som i hjertat mig rörde:
 Det gifs ännu nåd ofwan stjernorna der;
 Den Ewiges ljus i mitt inre han förde,
 Försoningens kall till mitt sköte han bär.

O, Frälsare god,
Ditt försonande blod
Stall rena min själ under tårarnes flod.

Waka du yngling då öfver din lefnad,
Bed Gud dig bewara från laster och brott,
Följ icke ditt lif i en skuldfläckad klädnad,
Och gå ej den vägen som jag nu har gått.

Men red dig till strid
För din salighets frid,
Gud då dig bewarar till ewig tid.

